

Vinnum saman

ráðstefna um starfsendurhæfingu

GRAND HÓTEL

miðvikudaginn 13. apríl kl. 8.30-16.30

Ráðstefnan er sérstaklega ætluð fagfólki í starfsendurhæfingu

Dagskrá

- 08:30 – 09:00 Morgunkaffi
- 09:00 – 09:45 VIRK – staða og þróun
Vigdís Jónsdóttir, framkvæmdastjóri VIRK
- 09:45 – 10:15 Mikilvægi starfsendurhæfingar
Guðrún Sigurjónsdóttir, Velferðarráðuneyti
- 10:15 – 10:45 Starfsendurhæfing í samstarfi við atvinnulíf
Svava Jónsdóttir, hjúkrunarfræðingur, sérfræðingur hjá VIRK
- 10:45 – 11:00 Kaffi
- 11:00 – 11:30 HVERT starfsendurhæfing
Jón Steinar Jónsson, heilsugæslulæknir og lektor við Læknadeild HÍ
- 11:30 – 12:00 Áhrif starfsendurhæfingar á fátækt, félagslega einangrun og virkni
Halldór Guðmundsson, lektor við Félagsráðgjafadeild HÍ og Kristján Már Magnússon, sálfræðingur
- 12:00 – 12:45 Matur
- 12:45 – 13:30 Að ryðja úr vegi! Starfsendurhæfing frá ólíkum sjónarhornum
Kristjana Fenger, lektor í iðjupjálfunarfræði við Háskólann á Akureyri
- 13:30 – 14:15 Starfshæfnismat og ICF – þróun og rannsóknir hjá VIRK
Ása Dóra Konráðsdóttir, sjúkrapjálfari, sérfræðingur hjá VIRK
- 14:15 – 15:00 Þrálátir verkir og óvinnufærni – árangur þverfaglegar endurhæfingar
Magnús Ólason, yfirlæknir Verkjasviðs Reykjalundar
- 15:00 – 15:15 Kaffi
- 15:15 – 15:45 Starfsendurhæfing í kjölfar andlegra veikinda
Sveina Berglind Jónsdóttir, sálfræðingur, sérfræðingur hjá VIRK
- 15:45 – 16:15 Orkubúskapur og endurhæfing
Magna Fríður Birnir, hjúkrunarforstjóri HNLFI
- 16:15 – 16:30 Samantekt og ráðstefnulok
- Ráðstefnustjóri er Þorsteinn Sveinsson, sérfræðingur hjá VIRK

Dagskrá og veitingar eru í boði VIRK – Starfsendurhæfingarsjóðs. Þátttakendur eru beðnir að skrá sig á heimasíðu VIRK, www.virk.is eða með því að senda tölvupóst á virk@virk.is fyrir kl. 12.00 þriðjudaginn 12. apríl

Ráðstefnan verður send út með fjarfundarbúnaði til:

- Akureyrar / hjá Símei / skráning hjá Önnu Guðnýju / anna@ein.is eða í síma 460-3600
- Austurlands / hjá Þekkingarneti Austurlands skráning hjá Katrínu / katrinas@tna.is eða í síma 470-3800

www.virk.is

Hættan á að ekkert gerist

Icesave

Árni Oddur Þórðarson
forstjóri Eyrir Invest

Í dag er kosið um hvort samþykkinga eigi Icesave-samningana sem gerðir voru á milli Íslendinga, Breta og Hollendinga í desember síðastliðnum. Nýju samningarnir hafa náð að léttu byrðarnar verulega miðað við eldri samningana og ég tel að það muni reynast hagkvæmara fyrir þjóðfélagið í heild að samþykka þá fremur en freista dómstólaleiðar. Ég mun segja JÁ við sáttaleiðinni.

Björgunarlinur til Íslands á grunnri samningaleiðar

Mikill meirihluti alþingismanna hefur verið hlynntur því að við Íslendingar færum samningaleiðina í Icesave-málinu. Viðtæk sátt skapaðist um að skipa nýja samninganefnd undir forystu Lee Buchheit með fulltrúum stjórnar og stjórnarandstöðu innanborðs. Á þeim grunnri veittu frændþjóðir okkar á Norðurlöndum lánalínur á afar viðkvæmum tíma. Ljóst er að ekki verður gengið lengra í samningaleiðinni en hinn nýi Icesave-samningur segir til um og þegar hefur verið samþykktur af 2/3 hluta alþingismanna. Betra er hér að fara þá sáttaleið sem er í boði en freista þess að ná fullum sigri í dómsmáli. Sáttaleiðin er því ekki einungis gagnvart Bretum og Hollendingum heldur einnig gagnvart Norðurlandþjóðunum í þessu tilviki.

Sá sem kann að leysa erfiðu deilumál með sátt er metinn verður samningamaður til framtíðar. Það þarf að meta hvort kostnaður Icesave-samningsins hins nýja sé ásættanlegur í samanburði við þann kostnað sem kann að hljóta við dómstólaleiðina eða við það að tefja þetta mál frekar. Oft er það svo að kakan sem er til skiptanna er ekki sú sama fyrir og eftir erfiðu og tímafrek dómsmál.

Gerist þá ekki neitt ef við segjum NEI?

Fjölmargir andstæðingar sáttaleiðar segja að engin lagaleg skylda sé til að samþykka samning og ekkert muni gerast við það að við Íslendingar höfum samningi sem er í samræmi við bestu niðurstöðu hér að ofan. En það er einmitt málið – hættan er að það gerist ekki neitt! Á árinu 2010 var 3,5% samdráttur í vergri landsframleiðslu á Íslandi á meðan heimshagvöxtur var 5% að meðaltali, drifinn að mestu af hag-

vexti nýmarkaðsríkja. Hagvöxtur í Evrópu var að meðaltali um 2% í fyrra. Stöðnun í 2-3 ár til viðbótar veldur beinu fjárhagstjóni sem er mun hærra en sá kostnaður sem nú reiknast af sáttaleið. Sálfraðilegt tjón Íslendinga að halda áfram að deila um þetta mál í stað þess að halda áfram fram á veginn getur vegið enn þyngra. Það þarf kraft, höflega bjartsýni og jákvæðni til að byggja upp!

Líklegasta niðurstaðan af dómstólaleið er þó verri en hér er lýst, þar sem NEI kys yfir okkur stöðnun í 2-3 ár í stað hagvaxtar auk þess sem Íslendingum verði gert að greiða höfuðstól í samræmi við þann samning sem nú liggur fyrir. Þá er hins vegar alls óljóst hvaða vaxta- og greiðslukjör þjóðast.

Að segja NEI við sáttaleiðinni eykur óvissu og áhættu í augum erlendra fjárfesta og lánastofnana gagnvart íslenska ríkinu og aðilum með tekjur í íslenskum krónum. Það mun bitna á lánskjörum og fjármögnunarmöguleikum ríkis, sveitarfélaga, smærri og meðalstórra fyrirtækja og heimila

Nýju samningarnir hafa náð að léttu byrðarnar verulega miðað við eldri samningana

landsins. Skert aðgengi að fjármögnun í formi lánsfjár eða eiginfjár skerðir samkeppnistöðu, sem leiðir til þess að minna er til skiptanna hjá atvinnurekendum og launþegum. Ríki og sveitarfélög hafa þá minna fé til rekstrar samfélagsþjónustu á borð við skóla og heilbrigðisþjónustu.

Kaupmáttur launatekna er hér með lægsta móti og atvinnuleysi það hæsta á Norðurlöndum nú um stundir. Við áframhaldandi kyrrstöðu á Íslandi á sama tíma og hagvöxtur ríkir hjá grannþjóðum breikkar það bil frekar.

En hvað gerist ef við segjum JÁ?

Miðað við stöðu eignasafns gamla Landsbankans nú eru allar líkur á því að heildarkostnaður ríkisins við að fara sáttaleiðina fari ekki yfir 20-50 milljarða króna. Þó að það séu vissulega umtalsverðir fjármunir eru þetta háar tölur í samanburði við þá hagsmuni sem hér er um að tefla.

Með því að segja JÁ stígum við skref til þess að rjúfa kyrrstöðuna og stígum fyrstu skref til að hefja endurreisn íslenska hagkerfisins.

Svo þarf að sjálfsögðu fleira að koma til, eins og skýr og trúverðug stefnumörkun til framtíðar af hálfu stjórnvalda sem veitir þátttakendum í atvinnulífnum umgjörð til að skapa langtímaverðmæti til handa viðskiptavinum, launþegum, eigendum fyrirtækja og samfélagsins alls.

Ég ætla að segja JÁ við sáttaleiðinni.

Nei mun bitna á sjálfum okkur

Icesave

Vilhjálmur Árnason
prófessor í heimspeki

Það var sorglegt að horfa upp á manninn á Álftanesi eyðileggja húsið sitt hér um árið til að ná sér niður á bönkunum. Ég fæ ekki varist þeirri tilhugsun að íslenska þjóðin, illa haldin af sorg og reiði eftir bankahrunið, muni með svipuðum hætti eyðileggja fyrir sjálfri sér, hafni hún Icesave-samningnum. Gremja landsmanna er skiljanleg og nú ætla margir að finna þessum tilfinningum útrás með því að segja nei í þjóðarat-

kvæðagreiðslu. En haldi menn að þar með bjóði þeir fjármálamönnum birginn er það misskilningur. Nei-ið er miklu líklegra til þess að stórauka vanda þjóðarinnar, auk þess sem það er siðferðilega óverjandi. Frá siðfræðilegu sjónarmiði virðist mér Icesave-málið vera einfalt. Með neyðarlögum var innistæðueigendum Landsbankans mismunandi í grófum dráttum þannig að Íslendingar fengu allt sitt bætt, útlendingar ekkert. Samningurinn sem nú er kosið um dreifir byrðinni af því hörmulega máli á sanngjarnan hátt milli þeirra þriggja þjóða sem hlut eiga að því (auk þess sem eignir gamla Landsbankans munu líklega duga fyrir nær öllum hlut Íslendinga). Segjum því já við samningnum.